

Arrest

nr. 307 972 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. VAN WALLE**
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 2 augustus 2021, dient op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 mei 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 mei 2023.

1.3. Op 3 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashayi origine en afkomstig van het dorp Amla (district Dar-e-Noor, provincie Nangarhar, Afghanistan). In Afghanistan was uw vader twee tot twee en een half jaar op pensioen. Hij werkte heel zijn carrière, ongeveer veertig jaar, voor de Afghaanse veiligheidsdienst NDS (National Directorate of Security). Na zijn pensioen ontving uw vader bedreigingen van de taliban. De taliban vroegen twee keer aan uw vader om bij hen te komen werken. Bij weigering zouden u en uw broer, K.K. (...), worden ontvoerd. De taliban zouden jullie vermoorden of verplichten om taken voor hen uit te voeren. Uw vader weigerde telkens. Na de tweede bedreiging van de taliban is uw vader gaan schuilen voor de taliban, terwijl u en uw broer met de hulp van jullie oom uit Afghanistan vertrokken.

In 2020 vertrok u vanuit Afghanistan en reisde u via Pakistan naar Iran, waar u en uw broer elkaar kwijtraakten. Vervolgens reisde u alleen verder naar Turkije, waar u geïnformeerd werd dat uw broer K.K. (...) terug thuis was en uw vader nog steeds verscholen was. Vervolgens reisde u via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Roemenië, enkele onbekende landen, Italië en Frankrijk naar België. Na ongeveer een jaar en een maand onderweg te zijn geweest, kwam u op 2 augustus 2021 in België aan. Op 3 augustus 2021 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Na de machtsovername van de taliban werd u geïnformeerd dat uw vader en broer J.K. (...) verdwenen waren. Tot op heden is er geen nieuws over hen. Uw broer K.K. (...) heeft mentale problemen waarvoor hij behandeld wordt in Afghanistan, terwijl uw moeder aan suikerziekte lijdt. Naast deze medische problemen ondervindt uw familie in Afghanistan tot op heden geen problemen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara; een kopie van de taskara van uw broer J.K. (...); kopieën van documenten in verband met het werk van J.K. (...); zeven foto's van uw vader; een kopie van de taskara van uw vader ten tijde van het presidentschap van Mohammed Nadjiboellah (1987 – 1992); negen documenten in verband met het werk van uw vader. Op 17 mei 2023 maakte uw advocaat, meester E.V. (...), via e-mail twee foto's over van u, uw vader en andere mannen, alsook drie foto's van documenten in verband met de medische behandeling en drie foto's van de medicatie van uw broer K.K. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat, na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt dat u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië (d.d. 25 juni 2021) liet noteren dat u K.M. (...) heette. Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal of u ooit andere namen, schuilnamen of aliases had gebruikt, antwoordde u ontkennend (NPO, p.5). Vervolgens verklaarde u in Roemenië uw eigen naam F.M. (...) te hebben vermeld (NPO, p.15). Hiermee geconfronteerd en gevraagd waarom u in Roemenië een andere naam gebruikte, verklaarde u dat u niet van plan was om in Roemenië te blijven en dat het daar toen zeer druk was (NPO, p.15). Dit is weinig overtuigend te noemen. Een dergelijke houding waarbij u de autoriteiten waarvan u de bescherming inroept tracht te misleiden, is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of met een reëel risico op het lijden ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u de waarheid niet vertelde omdat anderen u dit hadden aangeraden, is niet afdoende als uitleg. Van iemand die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen in zijn land van herkomst kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven.

In dit verband bleek u ook over uw leeftijd geen klare wijn te willen schenken. In België verklaarde u op het moment van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 3 augustus 2021, 16 jaar oud te zijn (administratieve geboortedatum 31 augustus 2005). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 24 augustus 2021 een leeftijd werd toegekend van 20,9 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar — kon u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Hierop gewezen tijdens uw gesprek bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken), verklaarde u niet akkoord te gaan met de resultaten en meende u 16 jaar te zijn (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw leeftijd toen u in België toekwam, verklaarde u 16 of 16,5 jaar te zijn (NPO, p.4). Geconfronteerd hierbij met voornoemde vaststellingen in het leeftijdsonderzoek, verklaarde u bewijzen ter staving van uw leeftijd toen te hebben neergelegd, maar dat deze niet werden geaccepteerd (NPO, p. 4). In dit verband legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS een kopie neer van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), die uw vermeende identiteit en leeftijd zou kunnen staven (NPO, p. 4). Uw taskara liet u zeven tot acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (2020), aanmaken (NPO, p.11). Na vertaling van uw taskara, blijkt dat de inhoud van dit document strijdig is met uw verklaringen. Uw taskara werd uitgegeven in 06/02/2016, bijna vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Daarnaast vermeldt deze effectief de voornaam van M. (...). Echter blijkt uit uw taskara dat u een leeftijd had van veertien jaar in het jaar 1394 wat gelijkgesteld werd met een leeftijd van 14 jaar in 2016. Dat u een taskara neerlegt die een oudere leeftijd aangeeft dan u zelf verklaard hebt, doet de wenkbrauwen fronsen. Het heeft er bijgevolg alle schijn van dat u de Belgische asielinstanties doelbewust heeft proberen te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. Dit ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig. Bovendien blijkt ook uit uw taskara dat u een student was, terwijl u verklaard hebt nooit naar school te zijn geweest (NPO, p.5). De bewijswaarde van dit document is evenwel bijzonder relatief. Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd) blijkt vooreerst dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat dit document ook het enige document betreft dat u neerlegt dat uw identiteit kan staven. Gelet op bovenstaande vaststellingen is uw identiteit derhalve niet aangetoond.

Uit het feit dat u (i) bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië een andere naam liet optekenen, (ii) op uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ en het CGVS ook na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij aangaande uw leeftijd bleef volhouden dat u bij uw aankomst in België minderjarig was en (iii) een taskara neerlegt die strijdig is met uw verklaringen, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden, tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

U stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees vermoord te worden door de taliban (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3 en NPO, p. 25-26). U heeft het Commissariaat-generaal hiervan echter niet kunnen overtuigen en dit omwille van onderstaande redenen.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader bedreigingen ontving van de taliban. De taliban vroegen meermaals aan uw vader om bij hen te komen werken. Bij weigering zouden u en uw broer, K.K. (...), worden ontvoerd. De taliban zouden jullie vermoorden of verplichten om taken voor hen uit te voeren. Uw vader weigerde telkens. Na de tweede bedreiging van de taliban is uw vader gaan schuilen voor de taliban, terwijl u en K.K. (...) uit Afghanistan vertrokken (NPO, p.16). Uw vader is tot op heden verdwenen (NPO, p.4). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst werden er ernstige inconsistenties gevonden doorheen uw verklaringen op het CGVS. Op het CGVS verklaarde u meermaals dat de taliban drie keer aan uw vader hadden gevraagd om bij hen te komen werken (NPO, p.16 en p.21). Vervolgens meende u dat de taliban bij het derde bezoek aan uw vader hadden verklaard dat ze zijn twee zonen zouden ontvoeren. Hierna zijn u en uw broer K.K. (...) vertrokken naar jullie oom (NPO, p.20). Het is dan ook bijster absurd dat u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er nooit een derde incident had plaatsgevonden, dat uw vader toen was gaan

onderduiken en u en uw broer reeds uit Afghanistan waren vertrokken (NPO, p. 24). Gewezen op uw inconsistente verklaringen, meende u dat het derde incident nooit had plaatsgevonden en dat uw vader enkel twee keer werd benaderd door de taliban (NPO, p.24-25). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het blijven vasthouden aan een versie van de feiten, zet bovenstaande inconsistenties niet recht en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder bleek uw kennis over de taliban en hun bezoeken, ontoereikend. U wist niet waar het eerste contactmoment tussen uw vader en de taliban plaatsvond, met hoeveel de taliban toen waren, welke talibangroep of talibanleden uw vader benaderde en viseerden (NPO, p.20 en p.21). Ook wist u niet wie van de taliban uw vader de tweede keer bedreigden, met hoeveel ze waren noch waar het incident plaatsvond (NPO, p.22). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat de taliban uw vader tot twee keer toe wilden rekruteren, ermee dreigden bij weigering u en uw broer te zullen ontvoeren om vervolgens, na weigering van uw vader, telkens weg te gaan (NPO, p.21-22). Hierdoor gaven de taliban uw vader, uw broer en uzelf namelijk de kans om te vluchten, hetgeen jullie ook hebben gedaan (NPO, p.22). Bovendien is het merkwaardig dat uw vader geen woord repte over de eerste bedreiging van de taliban, terwijl u en uw broer rechtstreeks werden bedreigd. Gezien de ernst van de bedreigingen kan verwacht worden dat uw vader jullie zou hebben ingelicht. Dat uw vader dit naast zich zou legde en pas na de tweede bedreiging, anderhalve maand later, jullie hierover inlichtte omdat hij bang was, houdt geen steek (NPO, p.21). Voorts verklaarde u dat uw vader, na het tweede incident met de taliban, is gaan onderduiken. U weet echter niet waar hij zich is gaan verschuilen. Dit is weinig ernstig te noemen. In dit verband verklaarde u in Turkije, voor de machtsovername van de taliban, door uw moeder ingelicht te zijn dat uw vader verdwenen was en dat ze geen informatie had over hem (NPO, p.23). Kort daarna verklaarde u dat uw moeder u in Turkije had ingelicht dat ze vaak contact had met uw vader en dat hij ondergedoken leefde (NPO, p.24). Ongeveer drie maanden na uw aankomst in België werd u door uw moeder geïnformeerd dat uw vader tijdens de machtsovername van de taliban is vermist geraakt (NPO, p.4, p.19 en p. 24). Gezien bovenstaande inconsistenties is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt en dat u uw verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Bovendien kan er, aangezien uw moeder tot aan de machtsovername contact had met uw vader en u tot op heden contact houdt met uw moeder, verwacht worden dat u zou weten waar uw vader zich aanvankelijk verborgen hield. Dat u tot op heden geen moeite hebt gedaan om u te informeren over de verblijfplaats van uw vader, alvorens hij vermist raakte, komt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging, het onderduiken en de huidige situatie van uw vader, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de problemen van uw vader, uw broer en uzelf met de taliban aannemelijk te maken. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de incidenten die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden, met name de verdwijning van uw vader en broer J.K. (...) (NPO, p.24). U bent er bijgevolg niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De originele versie van uw taskara werd reeds hier boven besproken. De kopieën van de taskara van uw vader alsook de taskara van uw broer J.K. (...), leveren een indicatie van hun identiteit en herkomst, die op zich in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De documenten omtrent uw vader zijn werkzaamheden bij de NDS, leveren hoogstens bewijs van zijn tewerkstelling bij de NDS, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Overigens bleek uw kennis over deze documenten ontoereikend (NPO, p.11-14). Gevraagd of u ooit enige stappen hebt ondernomen om te weten te komen wat de exacte inhoud was van de door u neergelegde documenten, verklaarde u de documenten nooit gelezen te hebben noch over concrete informatie omtrent deze documenten te beschikken (NPO, p.12). Indien iemand beweert een nood aan bescherming te hebben en daartoe stukken voorlegt ter staving, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die weet waarover deze stukken gaan. Dat u niet kan lezen is geen afdoende reden om te verklaren waarom u niet weet wat de inhoud van de documenten is. Er zijn immers nog andere manieren om te achterhalen wat in de documenten geschreven staat. Zo kan logischerwijs verwacht worden dat u aan iemand die wel kan lezen zou vragen wat er in de documenten staat. Te meer u zelf verklaarde dat uw oom in Duitsland, over wiens gsm-nummer u beschikt, informatie had over deze documenten (NPO, p.13). De zeven foto's van uw vader leveren hoogstens bewijs van zijn uiterlijk, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Vervolgens legde u twee foto's neer waar u, uw vader en andere mannen te zien zijn. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat de (aangeduide) persoon in kwestie uw vader is. De drie foto's van de medische documenten van uw broer K.K. (...) leveren hoogstens bewijs van zijn medische behandeling in

Afghanistan, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Vervolgens legde u drie foto's neer van het geneesmiddel Escitalopram Oxalate USP, echter kan uit deze foto's niet worden afgeleid van wie het medicijn is. Tot slot legde u twee documenten neer ter staving van het werk van uw broer J.K. (...) bij een Franse organisatie. In dit verband verklaarde u dat uw broer bij een Franse organisatie werkte als veiligheidsagent (NPO, p.5). U had geen exacte informatie over zijn werk, maar meende dat hij buitenlanders en Fransen moest ophalen aan de luchthaven, naar de basis of kamp moest brengen en vervolgens terugbrengen naar de luchthaven (NPO, p.11). Gevraagd naar de inhoud van deze documenten, meende u het niet te weten en dat uw broer misschien in deze documenten werd geapprecieerd voor zijn werk (NPO, p. 11-12). Er wordt echter vastgesteld dat de naam van de vernoemde persoon op deze documenten, A.J. (...), niet overeenkomt met de naam van uw broer. Hierop gewezen, antwoordde u dat de naam van uw broer J.K.K. (...) is en dat u verder geen informatie had (NPO, p.14). Vervolgens werd er bovendien opgemerkt dat de inhoud van voorgaande documenten strijdig is met uw verklaringen. Deze documenten blijken niet te gaan over een Franse organisatie noch over een vermeende appreciatie van uw broer. Deze documenten gaan over een basistraining NGO-bewaker gegeven door ANSO: Afghanistan NGO Safety Office, een geregistreerde liefdadigheidsorganisatie in Engeland en Wales. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw broer J.K. (...) zijn werkzaamheden bij een Franse organisatie. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, quod non in casu. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien kan hier andermaal verwezen worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het

voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Dar-e-Noor. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Er moet op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang, ...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor zover u aanhaalde dat uw verblijf in België veranderd bent en niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Afghanistan als u in België heeft, met name dat u in Afghanistan niet naar verschillende locaties zou kunnen gaan, niet zou kunnen kiezen wanneer u wil bidden, dat u zich niet zou kunnen scheren, andere kleren zou moeten dragen en geen broek zou mogen dragen (NPO, p.26) moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §3 en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst vooreerst op een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de actuele situatie in Afghanistan, hetgeen hij verder toelicht aan de hand van de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022. Hij meent dat verweerder ten onrechte het advies van UNHCR niet volgt om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan.

Verzoeker geeft tevens aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas en voert hieromtrent een betoog. Hij meent dat, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, uit het gegeven dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF op zich, gelet op

de huidige situatie in Afghanistan na de machtsovername zoals gestaafd door objectieve landeninformatie, wel degelijk een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in zijn hoofde kan worden afgeleid en licht dit verder toe aan de hand van informatie uit EUAA *Country Guidance* van april 2022, EUAA *Targeting of Individuals* van augustus 2022, UNAMA *Human Rights in Afghanistan* van juli 2022, OSAR *Afghanistan: profils à risque* van 2 november 2022 en een blogpost van Thomas Ruttig.

Daarnaast gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij verschaft een uitgebreide uiteenzetting omtrent de beoordeling “verwestering” aan de hand van arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens licht hij concreet toe waarom hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van verwestering. Hij betoogt dat er omwille van zijn verwestering in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij ontwikkelt tevens een betoog over het risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, waarbij hij stelt dat de historische informatie en de huidige beperkte beschikbare informatie wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Nopens de subsidiaire bescherming wordt gewezen op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en voert verzoeker een betoog waarna hij besluit dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door en het gevolg is van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende *de facto*-regering als actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om in de loop van de procedure dit middel verder uit te bouwen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 21 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan documenten met betrekking tot zijn werk, een schoolrapport en foto's van zijn activiteiten in België, die ook worden bijgevoegd. Verzoeker licht toe dat hij bijkomende elementen wenst neer te leggen ter staving van zijn verwestering en integratie in België, bovenop de verschillende elementen die reeds werden aangehaald in het verzoekschrift (vertrek uit Afghanistan op 17-jarige leeftijd en vormende jaren doorgebracht buiten Afghanistan, lang verblijf in Europa, werk in een pizzeria...) en betoogt voorts dat hij reeds 2,5 jaar in België verblijft, dat dit een zeer aanzienlijke tijd is die, samen met de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verlaten heeft, noodzakelijkerwijze een grote en onomkeerbare mentaliteitsverandering in zijn hoofde heeft teweeggebracht, dat gelet op deze determinerende risicobepalende omstandigheid, het voor hem minder noodzakelijk is dat hij zijn verwestering op concrete wijze staft aan de hand van bewijzen, dat hij als stuk 1 bewijzen van zijn tewerkstelling in België, namelijk zijn arbeidsovereenkomst, een attest van zijn werkgever en een attest van zijn vakantiegeld voegt, dat zijn werkgever in het attest stelt dat hij een voorbeeldige werknemer is binnen het team, dat hij zich perfect heeft kunnen aanpassen op verschillende vlakken: taal, behulpzaamheid en flexibiliteit, dat er nooit problemen met hem zijn geweest en hem bedankt voor alle hulp, dat hij door middel van zijn werk leert omgaan met verschillende culturen en religies maar ook met verschillende karakters en levensvisies die niet noodzakelijk overeenstemmen met zijn eigen visies maar die hij nochtans moet aanvaarden en respecteren, dat zijn schoolrapport (stuk 2) bevestigt dat hij in België school heeft gelopen en op die manier essentiële Westerse normen en waarden heeft geïnternaliseerd, dat stuk 3 foto's van zijn activiteiten in België betreffen,

dat hij aan voetbal deed binnen een diverse ploeg, samengesteld uit jongeren met uiteenlopende afkomst, dat hij al eens graag alcohol drinkt, wat uiteraard in huidig Afghanistan strikt verboden is en dat hij in België in contact komt met meisjes. Verzoeker stelt dat de gevoegde stukken, bovenop de eerder aangehaalde elementen, aantonen dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – Westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd, en dit tijdens zijn vormende jaren, en meer bepaald vanaf een leeftijd van amper 17 jaar.

3.3. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenemen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk gevisieerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds gevisieerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande

deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterde jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat verweerder op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de

huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij verwijst naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, die, zo stelt hij, nog steeds actueel en ongewijzigd is omdat het sindsdien geen nieuwe richtlijnen meer gepubliceerd heeft. Hij stelt dat UNHCR er in dit rapport op wijst dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel nog steeds niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn, dat hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, het omgekeerde niet geldt, dat het volgens UNHCR niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat er geen nood zou zijn aan internationale bescherming, dat het daarom in februari 2022 opriep om beslissingen inzake asiendossiers op te schorten als er geen nood aan bescherming kan worden vastgesteld, dat UNHCR meent dat de opschorting minstens van kracht moet blijven tot de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming, dat UNHCR benadrukt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtstaat, dat UNHCR, gebaseerd op de tot dusver beschikbare informatie over ernstige grootschalige mensenrechtenschendingen, zich bezorgd uitdrukt over de recente ontwikkelingen, die net tot een toename van de nood aan internationale bescherming zouden kunnen leiden.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afgaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asieliinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 57/1, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou zijn geschonden. Nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, geeft verzoeker tevens niet concreet aan waaruit de schending van dit artikel zou bestaan.

Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer vervolgd te worden door de taliban omdat zijn vader tot aan zijn pensioen werkte voor de National Directorate of Security (hierna: de NDS) in Afghanistan en na zijn pensioen de bedreiging van de taliban ontving dat als hij weigerde bij hen te komen werken, ze verzoeker en zijn broer K.K. zouden ontvoeren en vermoorden of zouden verplichten om taken voor hen uit te voeren.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat uit het feit dat (i) verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming in Roemenië een andere naam liet optekenen, (ii) hij op zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ en het CGVS ook na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij aangaande zijn leeftijd – waarin wordt gesteld dat hem op 24 augustus 2021 een leeftijd werd toegekend van 20,9 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar - bleef volhouden dat hij bij zijn aankomst in België minderjarig was en (iii) hij een taskara neerlegt die strijdig is met zijn verklaringen, blijkt dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen op ernstige wijze aantast.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan gehecht worden aan de problemen van verzoeker, zijn vader en zijn broer met de taliban omdat:

“Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader bedreigingen ontving van de taliban. De taliban vroegen meermaals aan uw vader om bij hen te komen werken. Bij weigering zouden u en uw broer, K.K. (...), worden ontvoerd. De taliban zouden jullie vermoorden of verplichten om taken voor hen uit te voeren. Uw vader weigerde telkens. Na de tweede bedreiging van de taliban is uw vader gaan schuilen voor de taliban, terwijl u en K.K. (...) uit Afghanistan vertrokken (NPO, p.16). Uw vader is tot op heden verdwenen (NPO, p.4). Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

Vooreerst werden er ernstige inconsistenties gevonden doorheen uw verklaringen op het CGVS. Op het CGVS verklaarde u meermaals dat de taliban drie keer aan uw vader hadden gevraagd om bij hen te komen werken (NPO, p.16 en p.21). Vervolgens meende u dat de taliban bij het derde bezoek aan uw vader hadden verklaard dat ze zijn twee zonen zouden ontvoeren. Hierna zijn u en uw broer K.K. (...) vertrokken naar jullie oom (NPO, p.20). Het is dan ook bijster absurd dat u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er nooit een derde incident had plaatsgevonden, dat uw vader toen was gaan onderduiken en u en uw broer reeds uit Afghanistan waren vertrokken (NPO, p. 24). Gewezen op uw inconsistente verklaringen, meende u dat het derde incident nooit had plaatsgevonden en dat uw vader enkel twee keer werd benaderd door de taliban (NPO, p.24-25). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het blijven vasthouden aan een versie van de feiten, zet bovenstaande inconsistenties niet recht en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder bleek uw kennis over de taliban en hun bezoeken, ontoereikend. U wist niet waar het eerste contactmoment tussen uw vader en de taliban plaatsvond, met hoeveel de taliban toen waren, welke talibangroep of talibanleden uw vader benaderde en viseerden (NPO, p.20 en p.21). Ook wist u niet wie van de taliban uw vader de tweede keer bedreigden, met hoeveel ze waren noch waar het incident plaatsvond (NPO, p.22). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat de taliban uw vader tot twee keer toe wilden rekruteren, ermee dreigden bij weigering u en uw broer te zullen ontvoeren om vervolgens, na weigering van uw vader, telkens weg te gaan (NPO, p.21-22). Hierdoor gaven de taliban uw vader, uw broer en uzelf namelijk de kans om te vluchten, hetgeen jullie ook hebben gedaan (NPO, p.22). Bovendien is het merkwaardig dat uw vader geen woord repte over de eerste bedreiging van de taliban, terwijl u en uw broer rechtstreeks werden bedreigd. Gezien de ernst van de bedreigingen kan verwacht worden dat uw vader jullie zou hebben ingelicht. Dat uw vader dit naast zich zou legde en pas na de tweede bedreiging, anderhalve maand later, jullie hierover inlichtte omdat hij bang was, houdt geen steek (NPO, p.21). Voorts verklaarde u dat uw vader, na het tweede incident met de taliban, is gaan onderduiken. U weet echter niet waar hij zich is gaan verschuilen. Dit is weinig ernstig te noemen. In dit verband verklaarde u in Turkije, voor de machtsvername van de taliban, door uw moeder ingelicht te zijn dat uw vader verdwenen was en dat ze geen informatie had over hem (NPO, p.23). Kort daarna verklaarde u dat uw moeder u in Turkije had ingelicht dat ze vaak contact had met uw vader en dat hij ondergedoken leefde (NPO, p.24). Ongeveer drie maanden na uw aankomst in België werd u door uw moeder geïnformeerd dat uw vader tijdens de machtsvername van de taliban is vermist geraakt (NPO, p.4, p.19 en p. 24). Gezien bovenstaande inconsistenties is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt en dat u uw verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Bovendien kan er, aangezien uw moeder tot aan de machtsvername contact had met uw vader en u tot op heden contact houdt met uw moeder, verwacht worden dat u zou weten waar uw vader zich aanvankelijk verborgen hield. Dat u tot op heden geen moeite hebt gedaan om u te informeren over de verblijfplaats van uw vader, alvorens hij vermist raakte, komt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging, het onderduiken en de huidige situatie van uw vader, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Gezien bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de problemen van uw vader, uw broer en uzelf met de taliban aannemelijk te maken. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de incidenten die na uw vertrek uit Afghanistan plaatsvonden, met name de verdwijning van uw vader en broer J.K. (...)

(NPO, p.24). U bent er bijgevolg niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissingen in een ander daglicht plaatsen. De originele versie van uw taskara werd reeds hierboven besproken. De kopieën van de taskara van uw vader alsook de taskara van uw broer J.K. (...), leveren een indicatie van hun identiteit en herkomst, die op zich in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. De documenten omtrent uw vader zijn werkzaamheden bij de NDS, leveren hoogstens bewijs van zijn tewerkstelling bij de NDS, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Overigens bleek uw kennis over deze documenten ontoereikend (NPO, p.11-14). Gevraagd of u ooit enige stappen hebt ondernomen om te weten te komen wat de exacte inhoud was van de door u neergelegde documenten, verklaarde u de documenten nooit gelezen te hebben noch over concrete informatie omtrent deze documenten te beschikken (NPO, p.12). Indien iemand beweert een nood aan bescherming te hebben en daartoe stukken voorlegt ter staving, kan redelijkerwijze verwacht worden dat die weet waarover deze stukken gaan. Dat u niet kan lezen is geen afdoende reden om te verklaren waarom u niet weet wat de inhoud van de documenten is. Er zijn immers nog andere manieren om te achterhalen wat in de documenten geschreven staat. Zo kan logischerwijs verwacht worden dat u aan iemand die wel kan lezen zou vragen wat er in de documenten staat. Te meer u zelf verklaarde dat uw oom in Duitsland, over wiens gsm-nummer u beschikt, informatie had over deze documenten (NPO, p.13). De zeven foto's van uw vader leveren hoogstens bewijs van zijn uiterlijk, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Vervolgens legde u twee foto's neer waar u, uw vader en andere mannen te zien zijn. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid dat de (aangeduide) persoon in kwestie uw vader is. De drie foto's van de medische documenten van uw broer K.K. (...) leveren hoogstens bewijs van zijn medische behandeling in Afghanistan, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Vervolgens legde u drie foto's neer van het geneesmiddel Escitalopram Oxalate USP, echter kan uit deze foto's niet worden afgeleid van wie het medicijn is. Tot slot legde u twee documenten neer ter staving van het werk van uw broer J.K. (...) bij een Franse organisatie. In dit verband verklaarde u dat uw broer bij een Franse organisatie werkte als veiligheidsagent (NPO, p.5). U had geen exacte informatie over zijn werk, maar meende dat hij buitenlanders en Fransen moest ophalen aan de luchthaven, naar de basis of kamp moest brengen en vervolgens terugbrengen naar de luchthaven (NPO, p.11). Gevraagd naar de inhoud van deze documenten, meende u het niet te weten en dat uw broer misschien in deze documenten werd geapprecieerd voor zijn werk (NPO, p. 11-12). Er wordt echter vastgesteld dat de naam van de vernoemde persoon op deze documenten, A.J. (...), niet overeenkomt met de naam van uw broer. Hierop gewezen, antwoordde u dat de naam van uw broer J.K.K. (...) is en dat u verder geen informatie had (NPO, p.14). Vervolgens werd er bovendien opgemerkt dat de inhoud van voorgaande documenten strijdig is met uw verklaringen. Deze documenten blijken niet te gaan over een Franse organisatie noch over een vermeende appreciatie van uw broer. Deze documenten gaan over een basistraining NGO-bewaker gegeven door ANSO: Afghanistan NGO Safety Office, een geregistreerde liefdadigheidsorganisatie in Engeland en Wales. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw broer J.K. (...) zijn werkzaamheden bij een Franse organisatie. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, quod non in casu. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien kan hier andermaal verwezen worden naar de landeninformatie die aan uw dossier werd toegevoegd en dewelke wijst op de hoge mate van corruptie en fraude bij Afghaanse documenten."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker stelt dat verweerder uitdrukkelijk niet betwist dat zijn vader werkzaam was bij het NDS, dat deel uitmaakt van de 'Afghan National Security Forces' (hierna: ANSF), dat verweerder evenmin de identiteit en herkomst van zijn vader en broer betwist, dat uit het gegeven dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF op zich, gelet op de huidige situatie in Afghanistan na de machtsovername, zoals gestaafd

door objectieve landeninformatie, wel degelijk een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in zijn hoofde kan afgeleid worden, dat landeninformatie namelijk de risico's voor personen die beschouwd kunnen worden als aanhangers van de voormalige Afghaanse regering bevestigt, dat de objectieve vrees in zijn hoofde er vandaag dan ook in bestaat dat hij een risico loopt als familielid van de profielen die door de taliban gevisieerd worden, met name zijn vader, die voor NDS werkte onder de vorige Afghaanse regering, dat dit voldoende blijkt uit recente landeninformatie die rekening houdt met de actuele context sinds de machtsovername door de taliban, dat, ten eerste, de EUAA *Country Guidance* van april 2022 personen die banden hadden met de voormalige Afghaanse regering als risicoprofiel beschouwt, dat de leden van NDS het meest frequent gevisieerd werden door de taliban, waardoor een verhoogde waakzaamheid geboden is in zijn dossier, dat eveneens uit de algemene landeninformatie blijkt dat ook familieleden werden gevisieerd door de taliban, waarbij zij onder meer gefolterd werden om informatie te verkrijgen over de verblijfplaats van hun familielid dat voor de voormalige Afghaanse overheid werkzaam was, dat eveneens uit de algemene informatie blijkt dat er sprake is van absolute willekeur omwille van het feit dat individuele talibanleden op eigen initiatief handelen, vaak op grond van persoonlijke vijandigheden en zonder enige vorm van controle door hun oversten, dat omwille van de willekeurige wijze waarop talibanleden te werk gaan, een risico voor hem, de zoon van een voormalige medewerker van NDS, niet uitgesloten kan worden, dat in het recentere EUAA *Targeting of Individuals* rapport van augustus 2022 (familieleden van) personen die dienden in voormalige politie-eenheden, lokale strijdkrachten en regeringsgezinde milities eveneens worden beschouwd als personen met banden met de veiligheidsdiensten van de vorige regering, dat dit rapport bevestigt dat het voor de taliban sinds de machtsovername heel gemakkelijk is om personen te identificeren die volgens hun werkzaamheden tot hun doelwitten behoren en dat in geval deze personen verdwenen of gevlucht zouden zijn, familieleden eveneens onder druk gezet kunnen worden om hen de nodige informatie te verschaffen over de verblijfsgegevens van de gezochte persoon, dat eveneens uit het rapport blijkt dat het voor de taliban gemakkelijker is om mensen op te sporen in kleine dorpjes, wat het risico voor hem, die afkomstig is uit het kleine dorp Amla, sterk verhoogt, dat verweerder hiermee nochtans absoluut geen rekening houdt in de bestreden beslissing, dat dit rapport bij wijze van voorbeeld eveneens een aantal gebeurtenissen opsomt waarbij dergelijke profielen, alsook hun familieleden, het doelwit uitmaakten van de taliban na de machtsovername, dat een recenter rapport van UNAMA van juli 2022 van eenzelfde risico getuigt voor voormalige overheidsambtenaren of militairen van het Afghaanse Nationale Leger, dat UNAMA tussen 15 augustus 2021 en 15 juni 2022 minstens 160 gevallen van buitengerechtelijke executies, 178 gevallen van arbitraire arrestatie en detentie, 23 gevallen van geïsoleerde detentie (incommunicado gevangenschap) en 56 gevallen van foltering en mishandeling van voormalige ANDSF en overheidsleden, steeds uitgevoerd of verricht door de *de facto* overheden, heeft geregistreerd, dat dit uiteraard enkel door UNAMA geregistreerde en dus bevestigde cijfers betreft en het meer dan waarschijnlijk een sterke onderrapportage van de werkelijkheid is, dat dergelijke feiten volgens UNAMA in zowat alle delen van het land plaatsvonden en ze betrekking hebben op een reeks personen met uiteenlopende banden met de voormalige regering: van senior functionarissen tot chauffeurs, lijfwachten en familieleden van voormalige overheids- en ANDSF leden, dat UNAMA verschillende individuele gevallen oplijst waaruit blijkt dat standrechtelijke executies, arbitraire detentie, foltering en mishandeling van individuen die banden hebben met de voormalige overheid en ANDSF wijdverspreid zijn, dat het volgens UNAMA evident is dat ook individuen die zelf, persoonlijk, geen 'officiële' of hoge functies bekleedden binnen de voormalige regering en ANDSF, zoals familieleden, eveneens het doelwit zijn van de *de facto* autoriteiten, dat verder ook een recent geactualiseerd rapport van OSAR met betrekking tot risicoprofielen in Afghanistan deze categorie behandelt, dat Thomas Ruttig, Afghanistan-expert en gezaghebbend analist, tot slot in een recente blogpost eveneens bevestigt dat veel voormalige leden van de veiligheidstroepen van de vorige regering, ondanks de beloofde amnestie, gearresteerd en vermoord worden door de taliban en dat hun familieleden eveneens in het vizier komen als de betrokkene zelf niet onmiddellijk persoonlijk (meer) aangetroffen kan worden (omdat deze reeds gevlucht of ondergedoken is), dat gelet op het geheel aan beschikbare landeninformatie aldus wel degelijk een gegronde en persoonlijk risico op vervolging in zijn hoofde blijkt te bestaan omwille van zijn niet-betwiste profiel van zoon van een vroeger lid van de NDS onder het voormalige Afghaanse regeringsregime.

De Raad stelt vooreerst vast dat er niet wordt betwist dat verzoekers vader in het verleden werkzaam is geweest voor de NDS, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing. In de EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023 (p. 54-55) wordt vermeld dat individuen die voormalig lid waren van de ANDSF, waaronder ook voormalig leden van de NDS (p. 162), een risicoprofiel hebben en te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Na hun machtsovername hebben de taliban een algemene amnestie afgekondigd voor allen die tegen hen hadden gevochten. Niettemin blijkt dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Verzoeker slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat zijn vader, omwille van zijn tewerkstelling bij de NDS, met dergelijke vervolgingsfeiten te maken kreeg. Verweerder heeft in dit verband op goede gronden in de bestreden beslissing gesteld: *“Vooreerst werden er ernstige inconsistenties gevonden doorheen uw verklaringen op het CGVS. Op het CGVS verklaarde u meermaals dat de taliban drie keer aan uw vader hadden gevraagd om bij hen te komen werken (NPO, p.16 en p.21). Vervolgens meende u dat de taliban bij het derde bezoek aan uw vader hadden verklaard dat ze zijn twee zonen zouden ontvoeren. Hierna zijn u en uw broer K.K. (...) vertrokken naar jullie*

oom (NPO, p.20). Het is dan ook bijster absurd dat u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat er nooit een derde incident had plaatsgevonden, dat uw vader toen was gaan onderduiken en u en uw broer reeds uit Afghanistan waren vertrokken (NPO, p. 24). Gewezen op uw inconsistente verklaringen, meende u dat het derde incident nooit had plaatsgevonden en dat uw vader enkel twee keer werd benaderd door de taliban (NPO, p.24-25). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen en het blijven vasthouden aan een versie van de feiten, zet bovenstaande inconsistenties niet recht en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder bleek uw kennis over de taliban en hun bezoeken, ontoereikend. U wist niet waar het eerste contactmoment tussen uw vader en de taliban plaatsvond, met hoeveel de taliban toen waren, welke talibangroep of talibanleden uw vader benaderde en viseerden (NPO, p.20 en p.21). Ook wist u niet wie van de taliban uw vader de tweede keer bedreigden, met hoeveel ze waren noch waar het incident plaatsvond (NPO, p.22). Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat de taliban uw vader tot twee keer toe wilden rekruteren, ermee dreigden bij weigering u en uw broer te zullen ontvoeren om vervolgens, na weigering van uw vader, telkens weg te gaan (NPO, p.21-22). Hierdoor gaven de taliban uw vader, uw broer en uzelf namelijk de kans om te vluchten, hetgeen jullie ook hebben gedaan (NPO, p.22). Bovendien is het merkwaardig dat uw vader geen woord repte over de eerste bedreiging van de taliban, terwijl u en uw broer rechtstreeks werden bedreigd. Gezien de ernst van de bedreigingen kan verwacht worden dat uw vader jullie zou hebben ingelicht. Dat uw vader dit naast zich zou legde en pas na de tweede bedreiging, anderhalve maand later, jullie hierover inlichtte omdat hij bang was, houdt geen steek (NPO, p.21). Voorts verklaarde u dat uw vader, na het tweede incident met de taliban, is gaan onderduiken. U weet echter niet waar hij zich is gaan verschuilen. Dit is weinig ernstig te noemen. In dit verband verklaarde u in Turkije, voor de machtsovername van de taliban, door uw moeder ingelicht te zijn dat uw vader verdwenen was en dat ze geen informatie had over hem (NPO, p.23). Kort daarna verklaarde u dat uw moeder u in Turkije had ingelicht dat ze vaak contact had met uw vader en dat hij ondergedoken leefde (NPO, p.24). Ongeveer drie maanden na uw aankomst in België werd u door uw moeder geïnformeerd dat uw vader tijdens de machtsovername van de taliban is vermist geraakt (NPO, p.4, p.19 en p. 24). Gezien bovenstaande inconsistenties is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt en dat u uw verklaringen aanpast, alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Bovendien kan er, aangezien uw moeder tot aan de machtsovername contact had met uw vader en u tot op heden contact houdt met uw moeder, verwacht worden dat u zou weten waar uw vader zich aanvankelijk verborgen hield. Dat u tot op heden geen moeite hebt gedaan om u te informeren over de verblijfplaats van uw vader, alvorens hij vermist raakte, komt niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging, het onderduiken en de huidige situatie van uw vader, toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan." Door louter te volharden in zijn verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten, slaagt verzoeker er niet in om deze motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Verzoeker is voorts niet in staat om vervolgingsfeiten ten aanzien van zichzelf aannemelijk te maken. Uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse nationale politie of voor het leger.

Hoewel wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA *Afghanistan Country Focus* van januari 2022, p. 45-48 en EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, p. 28-30), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker verklaart dat zijn vader en broer J.K. verdwenen zijn maar kan geen informatie geven over de omstandigheden waarin zij verdwenen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4, 19, 25) waardoor hij niet aantoont dat de taliban hen omwille van de werkzaamheden van verzoekers vader zouden hebben meegenomen en evenmin dat de taliban naar hem op zoek zouden zijn.

Dat er gevallen gerapporteerd worden van familieleden die het slachtoffer zijn geworden door de taliban van onmenselijke behandeling en executie omwille van hun verwantschapsband met voormalige overheidsbeambten en veiligheidspersoneel, betekent niet dat er een systematische vervolging is van ieder persoon die verwant is aan een persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid en doet aan voorgaande geen afbreuk. Verzoeker kan niet aantonen dat de taliban actief naar hem op zoek waren/zijn.

Verzoeker verklaarde dat zijn familie in Afghanistan geen problemen ondervindt die verband houden met de voormalige werkzaamheden van zijn vader (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9), dat er na zijn vertrek uit Afghanistan niets anders gebeurd is en dat er na zijn vertrek uit Afghanistan – buiten de verdwijning van zijn vader en zijn broer – geen andere incidenten hebben plaatsgevonden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 25). Er blijkt dan ook niet dat de taliban naar hem op zoek is. De Raad stelt voorts ook vast dat verzoekers broer K.K., die de taliban samen met verzoeker dreigden te ontvoeren en die samen met verzoeker vertrokken is (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), geen problemen meer heeft ondervonden met de taliban na zijn

terugkeer naar Afghanistan en naar zijn dorp omwille van de werkzaamheden van hun vader. Het feit dat verzoekers broer K.K. mentale problemen zou hebben daar hij geslagen zou zijn geweest door soldaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9) doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker maakt geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Dit geldt des te meer nu hij evenmin aannemelijk maakt dat zijn vader zelf, omwille van zijn werkzaamheden bij het NDS, te maken had met daden van vervolging, zoals tevens blijkt uit de hierboven geciteerde motieven. Door louter te volharden in zijn verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten, slaagt verzoeker er, het weze herhaald, geenszins in om hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, volhardt in zijn verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten waarvan hij en zijn familie in het verleden slachtoffer werden en stelt dat *in casu* niet wordt aangetoond dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen, zeker gelet op de willekeur waarmee de taliban te werk gaan en de absolute straffeloosheid die heerst in huidig Afghanistan voor leden van de taliban, gaat hij eraan voorbij dat verweerder op goede gronden heeft vastgesteld dat hij er niet in geslaagd is om de problemen van zijn vader, zijn broer en zichzelf met de taliban aannemelijk te maken. Door louter te volharden in zijn verklaringen slaagt verzoeker er niet in om deze vaststelling te weerleggen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij *“in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade”*, zoals beschreven in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zijn betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

4.7.1.5. Verzoeker toont ter terechtzitting een opleidingsattest op zijn gsm met vermelding van de naam J.K. Hij verklaart dat op dit document de naam van zijn broer wel correct staat.

Door enkel te wijzen op een document, met name een opleidingsattest waarop de naam van zijn broer, J.K. vermeld staat, om aan te tonen dat de naam van zijn broer daarop wel correct is, weerlegt verzoeker geenszins de motieven *“Tot slot legde u twee documenten neer ter staving van het werk van uw broer J.K. (...) bij een Franse organisatie. In dit verband verklaarde u dat uw broer bij een Franse organisatie werkte als veiligheidsagent (NPO, p.5). U had geen exacte informatie over zijn werk, maar meende dat hij buitenlanders en Fransen moest ophalen aan de luchthaven, naar de basis of kamp moest brengen en vervolgens terugbrengen naar de luchthaven (NPO, p.11). Gevraagd naar de inhoud van deze documenten, meende u het niet te weten en dat uw broer misschien in deze documenten werd geapprecieerd voor zijn werk (NPO, p. 11-12). Er wordt echter vastgesteld dat de naam van de vernoemde persoon op deze documenten, A.J. (...), niet overeenkomt met de naam van uw broer. Hierop gewezen, antwoordde u dat de naam van uw broer J.K.K. (...) is en dat u verder geen informatie had (NPO, p.14). Vervolgens werd er bovendien opgemerkt dat de inhoud van voorgaande documenten strijdig is met uw verklaringen. Deze documenten blijken niet te gaan over een Franse organisatie noch over een vermeende appreciatie van uw broer. Deze documenten gaan over een basistraining NGO-bewaker gegeven door ANSO: Afghanistan NGO Safety Office, een geregistreerde liefdadigheidsorganisatie in Engeland en Wales. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw broer J.K. (...) zijn werkzaamheden bij een Franse organisatie.”*

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker voorts niet verduidelijkt wat hij, behoudens de naam van zijn broer, wenst aan te tonen met het “opleidingsattest” waarop de naam J.K. vermeld staat.

4.7.1.6. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.7.1.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen*

Ambtsbericht Afghanistan, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met

"immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100).

Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“Er moet op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen (bijvoorbeeld kledij, sociale omgang, ...) gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn onoverkomelijk en u toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor zover u aanhaalde dat uw verblijf in België veranderd bent en niet hetzelfde soort leven zou kunnen hebben in Afghanistan als u in België heeft, met name dat u in Afghanistan niet naar verschillende locaties zou kunnen gaan, niet zou kunnen kiezen wanneer u wil bidden, dat u zich niet zou kunnen scheren, andere kleren zou moeten dragen en geen broek zou mogen dragen (NPO, p.26) moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat van verweerder moet verwacht worden dat hij uit eigen beweging een onderzoek voert naar het concrete leven van een Afghaanse verzoeker in België, om uit te kunnen maken of hij in die mate verwesterd is dat hij niet zonder risico zou kunnen terugkeren. Verzoeker betoogt dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername van de taliban, dat hij nooit de huidige situatie in Afghanistan heeft meegemaakt en bijgevolg niet de mogelijkheid zou hebben om 'het spel te spelen' en dat gelet op het belang van dit onderwerp in Afghaanse dossiers en op de samenwerkingsplicht die rust op verweerder, verweerder hierover vragen diende te stellen om hem toe te laten zijn vrees omwille van 'verwestering' uiteen te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoekers persoonlijk onderhoud plaatsvond op 2 mei 2023, ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, en dat verzoeker de mogelijkheid kreeg wijzigingen na de machtsovername van de taliban uiteen te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en dat hij zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verzoeker verwijt verweerder hem geen vragen te hebben gesteld om hem toe te laten zijn vrees omwille van verwestering uiteen te zetten, doch gaat er hiermee aan voorbij dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd of hij wat meer kan vertellen over het feit dat hij aanhaalde dat hij hier reeds twee jaar verblijft en de taliban hem zouden aanzien als aangepast naar het westen, wat verwestering voor hem inhoudt, op welke punten hij door zijn verblijf in België veranderd of verwesterd is, of hij daarnaast nog punten zou willen aanhalen omtrent zijn verwestering door zijn verblijf in België en, nadat verzoeker deze vraag beantwoordde, of er daarnaast nog zaken zijn die hij zou willen aanhalen in verband met zijn verandering of verwestering omwille van zijn verblijf in België (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 26). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens (gepercipieerde) verwestering concreet toe te lichten.

Daarenboven heeft verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1° en 39/76, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om elementen die zouden kunnen wijzen op een (toegeschreven) verwestering aan te reiken. De elementen die verzoeker aangebracht heeft, worden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht, zoals blijkt uit wat volgt.

4.7.2.3. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn jonge leeftijd en stelt dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden verliet als minderjarige, op 17-jarige leeftijd en dat hij meer dan twee jaar geleden een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend, dat dit dan ook leidt tot de conclusie dat hij reeds drie jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij, dat hij jarenlang in aanraking is gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken, dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van zijn leven in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn, dat hij Afghanistan verlaten heeft voor de machtsovername door de taliban en nooit de huidige situatie heeft meegemaakt en aldus niet in de mogelijkheid zou zijn om het 'spel te spelen', aangezien hij geen weet heeft van de lokale

codes die hedendaags in Afghanistan worden opgelegd, dat hij werkzaam is geweest in België en onder meer gedurende twee maanden in een Belgisch restaurant werkte, waar hij zo'n 28 soorten pizza's leerde maken, dat hij een goede band heeft met de Belgische maatschappij en doorheen zijn werk in contact is gekomen met zeer diverse waarden en culturen, dat hij verder zeer gehecht is aan de vrijheid die hij geniet in België, dat hij de laatste jaren is opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem, dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend, dat hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, dat hij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen, dat omwille van zijn driejarige verblijf buiten Afghanistan en zijn vertrek uit het land toen hij nog minderjarig was, de link tussen hem en de Afghaanse samenleving sterk verzwakt is, waardoor hij nog minder voeling heeft met de nieuwe tradities en gedragsregels na de machtsovername dan iemand die recenter uit Afghanistan vertrokken zou zijn, dat doorheen de jaren zijn band met de Belgische en Westerse waarden en tradities exponentieel gegroeid is, in tegenstelling tot zijn band met de Afghaanse waarden en tradities, dat zijn rurale afkomst uit plattelandsgedebied, gelegen in de provincie Nangarhar, niet betwist wordt, dat in dergelijke rurale omgeving de traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen, waardoor zijn mogelijkheid 'to play the game' nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan. Hij verwijst, voor wat betreft zijn provincie van herkomst, Nangarhar, naar de redenering van de Raad in zijn arrest nr. 281 361 van 5 januari 2023 en stelt dat de risico-verhogende factor waarvan sprake is in bovenstaand arrest, zijnde de identificatie door andere gewapende groeperingen zoals ISKP, die sterk aanwezig zijn in de provincie Nangarhar, eveneens van toepassing is op hem, dat op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de *de facto*-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan en dat gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die volgens hem cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, er dan ook moet worden besloten dat in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In zijn aanvullende nota van 21 maart 2024 stelt verzoeker dat hij reeds 2,5 jaar in België verblijft, dat dit een zeer aanzienlijke tijd is die, samen met de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verlaten heeft, noodzakelijkerwijze een grote en onomkeerbare mentaliteitsverandering in zijn hoofdte heeft teweeggebracht, dat gelet op deze determinerende risicobepalende omstandigheid, het voor hem minder noodzakelijk is dat hij zijn verwestering op concrete wijze staakt aan de hand van bewijzen, dat hij als stuk 1 bewijzen van zijn tewerkstelling in België, namelijk zijn arbeidsovereenkomst, een attest van zijn werkgever en een attest van zijn vakantiegeld voegt, dat zijn werkgever in het attest stelt dat hij een voorbeeldige werknemer is binnen het team, dat hij zich perfect heeft kunnen aanpassen op verschillende vlakken: taal, behulpzaamheid en flexibiliteit, dat er nooit problemen met hem zijn geweest en hij hem bedankt voor alle hulp, dat hij door middel van zijn werk leert omgaan met verschillende culturen en religies maar ook met verschillende karakters en levensvisies die niet noodzakelijk overeenstemmen met zijn eigen visies maar die hij nochtans moet aanvaarden en respecteren, dat zijn schoolrapport (stuk 2) bevestigt dat hij in België school heeft gelopen en op die manier essentiële westerse normen en waarden heeft geïnternaliseerd, dat stuk 3 foto's van zijn activiteiten in België betreffen, dat hij aan voetbal deed binnen een diverse ploeg, samengesteld uit jongeren met uiteenlopende afkomst, dat hij al eens graag alcohol drinkt, wat uiteraard in huidig Afghanistan strikt verboden is en dat hij in België in contact komt met meisjes. Verzoeker stelt dat de gevoegde stukken, bovenop de eerder aangehaalde elementen, aantonen dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd, en dit tijdens zijn vormende jaren, en meer bepaald vanaf een leeftijd van amper 17 jaar.

4.7.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd.

Verzoeker stelt Afghanistan op 17-jarige leeftijd te hebben verlaten. De Raad wijst erop dat verzoeker een volwassen man is die blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van 24 augustus 2021 op dat ogenblik 20,9 jaar oud is (met een standaarddeviatie van 2 jaar). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker in België toegekomen in augustus 2021 na een jaar en een maand onderweg geweest te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Verzoeker was bij zijn vertrek uit Afghanistan dan ook meerderjarig of, indien uitgegaan wordt

van de minimumleeftijd van 18,9 jaar die kan blijken uit het leeftijdsonderzoek in augustus 2021, bijna meerderjarig.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en tot het ogenblik dat hij (bijna) meerderjarig was, in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker als jongvolwassene inmiddels bijna 3 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2021, *in casu* bijna 3 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broer, twee zussen en hun echtgenoten evenals zijn maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker een of twee keer om de twee tot drie maanden, soms eens per vijf tot zes maanden, contact heeft met zijn familie in Afghanistan als het internet van zijn oom langs moederszijde werkt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou

Betreffende het betoog dat hij Afghanistan verlaten heeft voor de machtsovername door de taliban en nooit de huidige situatie heeft meegemaakt en aldus niet in de mogelijkheid zou zijn om het 'spel te spelen', aangezien hij geen weet heeft van de lokale codes die hedendaags in Afghanistan worden opgelegd, wijst de Raad er op dat verzoeker die aldus nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarmee hij ook nog contact heeft, zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen.

Waar verzoeker stelt dat hij zeer gehecht is aan de vrijheid die hij geniet in België, dat hij de laatste jaren is opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem, dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend, dat hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren, dat hij zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen, laat hij na dit betoog *in concreto* uit te werken of hiervan enig stavingstuk bij te brengen. Dit betoog volstaat niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde geldt voor zijn verklaringen bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij in België een eigen keuze heeft en overal heen kan gaan, dat hij hier kan kiezen of hij kan bidden, dat hij zich hier kan scheren en verschillende kleren dragen zoals een broek, dat hij dingen heeft bijgeleerd en naar school is geweest, dat hij naar school wil gaan om de taal te leren, een eigen huis wil hebben en een eigen toekomst wil uitbouwen. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker stelt enerzijds dat hij werkzaam is geweest in België en onder meer gedurende twee maanden in een Belgisch restaurant werkte, waar hij zo'n 28 soorten pizza's leerde maken, dat hij bewijzen van zijn tewerkstelling in België voegt, namelijk een arbeidsovereenkomst voor de maand augustus 2022, een attest van zijn werkgever en een attest van vakantiegeld, dat zijn werkgever in het attest stelt dat hij een voorbeeldige werknemer is binnen het team, dat hij zich perfect heeft kunnen aanpassen op verschillende vlakken: taal, behulpzaamheid en flexibiliteit, dat er nooit problemen met hem zijn geweest en hem bedankt

voor alle hulp, en anderzijds dat hij in België school heeft gelopen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers tewerkstelling dateert van bijna twee jaar geleden, wijst de Raad erop dat een tewerkstelling noch het gegeven dat verzoeker hier naar school gaat aantoon dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling of zijn scholing in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker stelt dat hij een goede band heeft met de Belgische maatschappij en doorheen zijn werk in contact is gekomen met zeer diverse waarden en culturen, dat zijn band met de Belgische en westerse waarden en tradities doorheen de jaren exponentieel gegroeid is, dat hij door middel van zijn werk leert omgaan met verschillende culturen en religies maar ook met verschillende karakters en levensvisies die niet noodzakelijk overeenstemmen met zijn eigen visies maar die hij nochtans moet aanvaarden en respecteren, dat hij door het schoolgaan essentiële westerse normen en waarden heeft geïnternaliseerd, dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker voorgelegde foto's van zijn activiteiten in België, waaruit blijkt dat hij aan voetbal deed binnen een diverse ploeg samengesteld uit jongeren met uiteenlopende afkomst, dat hij al eens graag alcohol drinkt en dat hij in België in contact komt met meisjes. Verzoeker toont met zijn betoog en de voorgelegde foto's niet aan dat hij zich westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna 3 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die verwijst naar zijn verblijf van bijna 3 jaar in België maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zijn tewerkstelling en zijn scholing, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviséerd/vervolgd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar en dat in dergelijke rurale omgeving de traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen, waardoor zijn mogelijkheid 'to play the game' nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit plattelandsgebied in de provincie Nangarhar, een provincie waar 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) een sterke aanwezigheid heeft en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar arrest nr. 281 361 van de Raad van 5 januari 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op "het schrikbewind" van de taliban en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof word gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op een gebrek aan actuele informatie over het risico omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

"De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban

zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden."

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de landsgrenzen en controleposten op het Afghaans grondgebied streng bewaakt worden door de taliban en de Afghaanse bevolking uitvoerig wordt gecontroleerd en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 bemerkt dat de taliban hun controle op verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdентificeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

4.7.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota, noch uit de beschikbare landeninformatie worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Waar verzoeker betoogt dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd, dat het ontwrichtend beleid van de taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis ligt en dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de taliban, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precare socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN*

Security council extends Afghanistan mission mandate for one year van 16 maart 2024 en UNAMA *“Report on Afghanistan”* van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker wijst op de schrijnende socio-economische situatie waarin zijn familie zich bevindt, die te wijten is aan de verdwijning van zijn broer en vader, de ernstige psychische problemen van zijn broer K.K. en de suikerziekte waaraan zijn moeder lijdt, dat deze individuele factoren beoordeeld dienen te worden in combinatie met de algemene socio-economische situatie in Afghanistan en dat hij in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad kan echter slechts vaststellen dat dit betoog geen afbreuk doet aan voornoemde vaststellingen.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en broer, die bij zijn maternale oom verblijven, evenals twee zussen en hun echtgenoten nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker één of twee keer om de twee tot drie maanden, soms eens per vijf tot zes maanden, contact heeft met zijn familie in Afghanistan als het internet van zijn oom langs moederszijde werkt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9).

4.7.3.4. Verder kan de Raad verzoekers betoog niet bijtreden dat het arrest *“M’bodj”* handelt over een fundamenteel verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest *“M’bodj” in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts ook niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”* van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest *“Sufi en Elmi”*, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in *“Sufi en Elmi”*. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest *“Sufi en Elmi”* nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest *“Sufi en Elmi”* werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.7.3.5. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in

deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De

activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.8.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER